

[Finansministeren.]

set i en årrække med stærkt stigende offentlige udgifter og stigende skattesatser. Særlig efter kildeskattens indførelse er skattetrykket her i landet steget stærkere end i andre lande. Hovedpunkterne i forslaget var en lettelse af indkomstbeskatningen på 10 mia kr. og hertil svarende ændringer i det øvrige skatte- og afgiftssystem kombineret med en nedsættelse af de offentlige udgifter.

Allerede ved fastsættelsen af budgetteringsrammerne for finanslovforslaget i slutningen af maj indarbejdedes den del af de foreslåede besparelser, der berørte de rammebelagte udgifter. Frem til september forhandlede regeringen derpå dette oplæg med partierne her i tinget.

Med udskrivningslovens vedtagelse blev første etape af disse forhandlinger afsluttet med en skattelettelse i 1975 på 7 mia kr.

Reformen betyder en nedsættelse af indkomstskatten og dermed en realindkomstforøgelse for alle grupper af befolkningen. For en almindelig lønmodtager kan skatteenedsættelsen omregnes til en realindkomstfremgang svarende til en stigning i ugelønnen i januar på omkring 7-9 pct.

Ved forliget i september aftaltes endvidere at gennemføre besparelser i forhold til de tidligere budgetoverslag på i alt 5,8 mia kr. i april 1974-pris- og lønniveau. Størsteparten af dette beløb, 4,9 mia kr., er allerede indarbejdet i finanslovforslagets enkelte paragraffer og videreført i budgetoverslagstallene.

Der henstår stadig nogle uløste problemer vedrørende den endelige udformning af nogle af de besluttede besparelser. Det gælder f. eks. inden for det sociale område og sundhedsvæsenet samt besparelser ved ændring af normeringskrav og andre personalebesparende foranstaltninger. Disse besparelser er derfor optaget på finanslovforslaget sammen med finansministeriets reserver. Regeringen lægger afgørende vægt på, at de samlede besparelser bringes op på det aftalte beløb.

Uden at gå i detaljer med de konkrete spareforanstaltninger finder jeg, at der er et par træk ved besparelserne, der kan være grund til at fremhæve.

Besparelserne omfatter alle ministerier bortset fra forsvarsministeriet, hvor udviklingen jo blev lagt i faste rammer ved for-

svarsforliget i 1973. For at tilvejebringe den fleksibilitet, som var nødvendig for at gennemføre de kraftige beskæringer af de rammebelagte udgifter, fandt regeringen det rigtigst at nedbringe antallet af budgetteringsrammer.

Med skattereformens stærke reduktion af skattesatserne blev der skabt grundlag for en nyvurdering af en række af de offentlige ydelser. Det gælder især forskellige ændringer af en række lovbundne tilskud, og uden ændringer på dette felt er det ikke muligt at gennemføre effektive indgreb over for de stærkt stigende offentlige udgifter. På denne måde får skattereformen og besparelserne det langsigtede perspektiv, der ofte har manglet i de forskellige sparebestrebelser i de senere år.

Det langsigtede perspektiv fører direkte over i den anden store ændring, der er sket. Jeg tænker her på gennemførelsen af fjerde etape af reformen af byrdefordelingen mellem stat og kommuner. Med det fremsatte forslag når vi et meget betydningsfuldt skridt videre frem i den omlægning fra refusionsordninger til generelle tilskud, der skal forbedre mulighederne for styring af de offentlige udgifter.

De mange forskellige refusionsordninger på finanslovene har ofte lagt hindringer i vejen for en sikker budgettering af statens udgifter. Som generelle tilskud fastlægges disse udgifter endeligt ved finanslovens vedtagelse og giver således en fastere styring af de samlede statsudgifter.

Set med borgernes øjne indebærer omlægningen, at prioriteringen af de offentlige opgaver og afgørelser om forbruget af offentlige midler lægges så tæt på borgerne som muligt.

Der er næppe heller tvivl om, at omlægningen vil medvirke til en roligere udvikling i de samlede offentlige udgifter.

Det incitament, der tidligere lå i, at en betydelig del af kommunernes udgifter ved forskellige opgavers løsning kunne væltes over på staten, vil være fjernet. I valget mellem forskellige opgavers løsning vil der ikke længere være tilskyndelse til at foretrække løsninger, der indebærer en høj refusionsprocent. Begge disse forhold har utvivlsomt tidligere bidraget til opdriften i de offentlige udgifter.

Under den nærmere gennemgang af fi-